Κένταυροι – Rangers οι "χρυσαυγίτες" της ΟΝΝΕΔ

της Μαρίας Χαράνη

…απλά μαθήματατα τραμπουκικής νεοδημοκράτικης ιστορίας …μιας ιστορίας ταγμάτων ασφαλείας που η τωρινή δήθεν κεντροδεξιά Ν.Δ. θέλει να ξεχάσει ή κάνει πως δεν θυμάται αλλά για κακή της τύχη δεν έχουμε όλοι μνήμη χρυσόψαρου ιδιαίτερα εμείς που δεχτήκαμε τις επιθέσεις των πρωτοπαλήκαρών της…!
Όλοι γνμωρίζουμε πως η Ν.Δ όσα κουστουμάκια μεσαίου χώρου κι αν φορέσει στις τάξεις της είχε πάντα και πάντα θα έχει τραμπούκους ανάλογους με αυτούς της χρυσής αυγής …βέβαια τότε τα τάγματα εφόδου δεν χτυπούσαν ούτε μαχαίρωναν μετανάστες γιατί δεν υπήρχε το σημερινό πρόβλημα …χτυπούσαν και μάλιστα ανελέητα κνίτες, ρηγάδες, αναρχικούς …όσους δηλαδή δεν ταίριαζαν με τα δικά της στανταρτς και τις πολιτικές της θέσεις….

Οι "Κένταυροι" και οι "Rangers" ήταν έμπνευση του μακαρίτη του Αβέρωφ -πρόεδρος τότε της Ν.Δ. και είχαν αρχηγούς τους, τον Μιχαλολιάκο (βουλευτή Πειραιώς, ξάδελφος του Χρυσαυγίτη Μιχαλολιάκου) και τον Μανωλάκο (φαρμακοποιός, πολιτευτής και χουντοβασιλικός).

Οι τραμπούκοι της ΟΝΝΕΔ…"Ομάδες κρούσης" τελούσαν υπό τις ευλογίες των προέδρων Μεϊμαράκη και Βουλγαράκη.

Ήτανε ομάδες γυμνασμένων ΟΝΝΕΔιτών -σας θυμίζουν κάποιους;- που κατέβηκαν σε πανσπουδαστικά συνέδρια (αρχικά) και μετά σε σχολές για να ενισχύσουν τη ΔΑΠ, όταν αποτελούσε οικτρή μειοψηφία. Δεν ήταν φοιτητές, τουλάχιστον όχι όλοι…ήταν μπρατσαράδες και ιδιαίτερα στη Νομική Αθηνών είχαν κάνει αίσχη.
Μετά έγιναν οι περισσότεροι νταβάδες της νύχτας…

Με τις ευλογίες φυσικά των Μεϊμαράκη – Βουλγαράκη…τα γνωστά “Ντοράκια”….Πουλέν της Ντόρας, με την πολιτική έννοια, άιντε, το μυαλό σας στο πονηρό, κουτσομπολάκια

Δυστυχώς για εμάς δεν υπάρχουν βίντεο που να αποδεικνύουν τις εφορμήσεις τους, βλέπετε τότε δεν υπήρχαν κινητά δια πάσαν χρήσην όπως συμβαίνει τώρα….

Άλλωστε η εποχή της “ένδοξης” δράσης τους ήταν τα τέλη ’70, αρχές και τέλη της δεκαετίας του ’80
σποραδικά έκαναν κάποιες εμφανίσεις και στις αρχές τις δεκαετίας του ’90…
Οι τραμπούκικες ομάδες κρούσεις διαλύθηκαν τυπικά αλλά όχι ουσιαστικά επι Μητσοτακη, η δράση τους, όμως, συνεχίστηκε υπογείως.

Οι ΚΕΝΤΑΥΡΟΙ ήταν ομάδα νέων απο τον Κορυδαλλό και την Αθήνα. Καποια μελη ηταν ηταν πριν στο ΦΕΠ (Φοιτητική Εθνική Πρωτοπορία) και στην ΕΝΕΚ (Ενιαίο Εθνικιστικό Κίνημα) ενω οι RANGERS ήταν κυρίως απο Θεσσαλονικη.

Οι παλιοι τραμπούκοι ΟΝΝΕΔιτες μεγάλωσαν και σήμερα “καταδικάζουν την βια απ’ οπου και αν πρόερχεται”

Για ρωτήστε κανέναν παλιό Καλαματιανό να σας πει για τη δράση τους στη δεκαετία του ’80. Για τις τζαμαρίες που κατέβαζαν και για τον αρχηγό τους, τον γνωστό και μη εξαιρετέο Αντώνη Σαμαρά….αρχηγό της Ν.Δ. σήμερα και επίδοξο σωτήρα μας.

Καθόλου μη γουρλώνετε τα ματάκια σας. Έτσι είναι όπως ακριβώς το λέω. Ο Αντώνης Σαμαράς ήταν ο αρχηγός των τραμπούκων στην Καλαμάτα στη δεκαετία του ’80, με μεγάλη δράση. Μπορεί να είναι μια σελίδα της ζωής του που θέλει να σκίσει αλλά πάντα θα υπάρχουν κάποιοι που θυμούνται….

Ομάδες δεξιών τραμπούκων, φυτώρια του Καλαμπόκα και άλλων ευγενών νέων.

Κάποτε ήταν γεμάτη η ΟΝΝΕΔ από δαύτους.

Να προσθέσω απλά ότι ήρωάς τους και πρωτοπαλλήκαρο σε πολλές εκδηλώσεις ήταν ο γνωστός, βουλευτής και σήμερα αρχηγός κόμματος, ο γνωστός και μη εξαιρετέος Πάνος Καμμένος.
Τότε κάποιοι θα θυμούνται ότι στις διαδηλώσεις η συγκεκριμένη ομάδα εμφανιζόταν με κράνη και ρόπαλα, πράγμα που δείχνει εντόνως τις προθέσεις τους. Το ότι σήμερα οι πρώην κένταυροι κατηγορούν, ασχέτως, λένε, πολιτικής τοποθέτησης, τα κράνη και τις κουκούλες, είναι εντελώς συμπτωματικό.
Να πούμε επίσης ότι πολλοί από αυτούς, έχοντας φύγει από τις ομάδες αυτές, ή όντας ακόμα μέλη τους, εκτελούσαν τραμπουκισμούς για συμφέροντα τρίτων (μάθε τέχνη κι άστηνε, κι όταν πεινάσεις πιάστηνε). Αντιπροσωπευτικό παράδειγμα το σπάσιμο της απεργίας της Ιζόλα, όπου αν και δεν εξυπηρετούσε άμεσα συμφέροντα της ΝΔ (έμμεσα σίγουρα) απεδείχθη ότι το ντου με τα πιστόλια το έκαναν πρώην κένταυροι.
Όσοι δεν είναι ΔΑΠίτες – ΟΝΝΕΔίτες και είναι πάνω από 30 χρονών έχουν σίγουρα φάει ξύλο από κένταυρους και μπορούν να επιβεβαιώσουν τα όσα λέω. Οι πιο νέοι ευτυχώς τους πέτυχαν στην εποχή της "παρακμής" τους και δεν είχαν την τιμή να δουν το φασιστικό πρόσωπο της ΟΝΝΕΔ τόσο απροκάλυπτα. Μετά αποφάσισαν να ακολουθήσουν το προφίλ της ΠΑΣΠ που δίνει ένα άλλοθι a priori στα μέλη τους, αφού όλοι λένε "σιγά μη ρίξαν τα καλα παιδια της διπλανης πορτας ξύλο", και άλλες τέτοιες ανοησίες. Το σώμα πάντως των κενταύρων, αν και όχι με αυτή την ονομασία, και σίγουρα όχι με τέτοια συμμετοχή και οργάνωση, υπάρχει ακόμα και ίσως είναι καιρός οι πληγέντες να κάνουν κάτι γι' αυτό.
Δεν κατεβαίνουν ομαδικά σε πορείες αλλά έχουν δράσει κατά καιρούς.

Τα είχα βιώσει τα παρακρατικά φασισταριά στις πρώτες καταλήψεις στην αρχή του '90. Τότε που μας την έπεφταν βράδυ στα σχολεία για να σπάσουν τις καταλήψεις. Και με αποκορύφωμα βέβαια την δολοφονία του Τεμπονέρα (θα αναφερθώ παρακάτω στα γεγονότα και στη δολοφονία). Εκείνη την εποχή, ακόμα δρούσαν

αυτές οι ομάδες, ιδίως τότε που είχε ανεβει στην εξουσία για μια 3ετια η ΝΔ.

Για την ιστορία!

Σέρρες, Γενάρης ’91, μαθητικά, 2ο-4ο Γυμνάσιο-Λύκειο Σερρών. Κατάληψη διαρκείας και στα δυό κτήρια και στα δυό σχολεία (συστεγαζόμενα). Δύναμη κατάληψης 1000 μαθητές. Δύναμη συνελεύσεων 500 μαθητές. Δύναμη κατάληψης (πρωί-απόγευμα) 300 μαθητές. Δύναμη κατάληψης (βράδυ) 50-60 μαθητές κι εξωσχολικοί (φοιτητές-γονείς-νεολαίοι).Τρεις μέρες μετά τη δολοφονία Τεμπονέρα και μετά την αποχώρηση της ΚΝΕ από τις καταλήψεις λόγω της τεταμένης κατάστασης, οννεδιτες κρανοφοροι με ροπαλα επιτέθηκαν και ξυλοκόπησαν άγρια 30/40 φοιτητές ….οι περισσότεροι ΔΑΠΙΤΕΣ, σχεδόν όλοι από τα ΤΕΦΑΑ Σερρών. Ο επικεφαλής φώναζε και ξαναφώναζε τα γνωστά για κομμούνια και σαπούνια, για τον ΠΑΟ(!) Η κατάληψη έληξε την Παρασκευή εκείνης της βδομάδας. Την κλείσαν οι γονείς που είδαν τους μισούς από τους μαθητές στο νοσοκομείο και κατάλαβαν ότι τα ψέμματα είχαν τελειώσει. Η αναδρομή έτσι για την ιστορία.

Ειδικά για τη δράση της ΟΝΝΕΔ στην Πάτρα:
* Είχαν προπηλακίσει και τραυματίσει πολίτες πολύ πριν τα γεγονότα Τεμπονέρα (π.χ. επιθέσεις σε προεκλογικά περίπτερα)
* Οι τραμπούκοι τους ήταν πασίγνωστοι ήδη από το ’87 (κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ), αλλά κανένας δεν τους άγγιζε.
* Χρησιμοποιήθηκαν ως παρακρατικός μηχανισμός από το νομάρχη Τάγαρη και τον αστυνομικό διευθυντή της κυβέρνησης Μητσοτάκη, με σκοπό την “ανακατάληψη” κατειλημένων σχολείων και σχολών. Πριν από τα γεγονότα στο 4ο Λύκειο, είχε γίνει σύσκεψη στη νομαρχία για το θέμα και, αν θυμάμαι καλά, ορισμένοι πρωταγωνιστές των επισοδείων συμμετείχαν. Η κατάληξη γνωστή….

Οι πρώτες καταλήψεις ξεκινούν στα τέλη Οκτωβρίου του 1990 ενώ,

μέχρι τα μέσα Δεκεμβρίου, τα υπό κατάληψη γυμνάσια και λύκεια φτάνουν το 70% του συνόλου. Ταυτόχρονα γίνονται πολλές πορείες διαμαρτυρίας με συμμετοχή μεταξύ 10.000 και 30.000 ατόμων, σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής.
Η κυβέρνηση ελπίζει ότι το κλίμα θα εκτονωθεί με τις διακοπές των Χριστουγέννων, ενώ ο υπουργός Παιδείας δηλώνει ότι τα προεδρικά διατάγματα δεν θα εφαρμοστούν για ένα τρίμηνο, έως ότου γίνουν «πλήρως κατανοητά» από μαθητές και καθηγητές. Σύντομα, οι τρεις μήνες γίνονται δώδεκα και το νομοσχέδιο τροποποιείται μερικώς, χωρίς αλλαγές όμως στα σημαντικότερα σημεία (πειθαρχικές διατάξεις, περικοπές κ.ά.).

Με το νέο χρόνο, όμως, οι μαθητές και φοιτητές αποφασίζουν τη συνέχιση των καταλήψεων στα ΑΕΙ, τα ΤΕΙ και σε 1.800 από τα 3.014 γυμνάσια και λύκεια της χώρας. Ως απάντηση, ο υπουργός Παιδείας, Βασίλης Κοντογιαννόπουλος(μετέπειτα πασόκος), δηλώνει ότι όσοι συμπληρώσουν 50 αδικαιολόγητες απουσίες λόγω των καταλήψεων θα χάσουν τη χρονιά.
Στις 07.01.1991, ημέρα επανέναρξης των μαθημάτων μετά τις γιορτές, οι καταλήψεις συνεχίζονται ενώ η Ομοσπονδία Λειτουργών Μέσης Εκπαίδευσης (ΟΛΜΕ) κηρύσσει στάση εργασίας και καλεί τους καθηγητές να βρίσκονται έξω από τα σχολεία «για να συμβάλουν στην αποτροπή προκλήσεων που ίσως επιχειρηθεί να δημιουργηθούν» καθώς έχει γίνει αντιληπτό ότι ο κομματικός μηχανισμός της Νέας Δημοκρατίας έχει κινητοποιήσει ομάδες «αγανακτισμένων γονέων» για να «σπάσουν» τις καταλήψεις.

Από το πρωί της μέρας σημειώνονται μικροεπεισόδια μεταξύ γονέων και καταληψιών, καθηγητών και δημοτικών συμβούλων. Οι καθηγητές αρνούνται να βάλουν απουσίες στους μαθητές και ο υπουργός αποφασίζει την πειθαρχική δίωξή τους, ενώ την επόμενη μέρα, ομάδες ροπαλοφόρων εισβάλουν σε σχολεία και τραυματίζουν μαθητές, υπό τα απαθή βλέμματα των αστυνομικών οργάνων.
Στις 08.01.1991, στις 19.30 το απόγευμα, στην Πάτρα περί τα τριάντα στελέχη της ΟΝΝΕΔ Πάτρας, με επικεφαλής τον τοπικό πρόεδρο της οργάνωσης Ιωάννη Καλαμπόκα, επιτίθενται οπλισμένοι κατά των μαθητών στην κατάληψη του Πολυκλαδικού Λυκείου, χωρίς

όμως να επιτύχουν να διώξουν τους νέους.

Μία ώρα αργότερα, η ίδια ομάδα επιτίθεται κατά του 3ου Λυκείου και καταφέρνουν να απωθήσουν τους ελάχιστους μαθητές που βρισκόταν στο χώρο. Σε λίγο, συγκεντρώνονται έξω από το λύκειο δεκάδες μαθητές, καθηγητές, γονείς, δημοτικοί σύμβουλοι της αντιπολίτευσης καθώς και ο δήμαρχος Πάτρας, Α. Καράβολας και ο βουλευτής Αχαΐας του Πα.Σο.Κ, Α. Φούρας.
Τα στελέχη της ΟΝΝΕΔ αρνούνται να υποχωρήσουν από την «αντικατάληψη» και δηλώνουν ότι θα παρατείνουν την κατάληψη του Λυκείου μέχρι αυτό να λειτουργήσει ξανά κανονικά. Σύντομα, τα πνεύματα οξύνονται και αρχίζουν οι συγκρούσεις μεταξύ των δύο πλευρών με εκσφενδονίσεις αντικειμένων, ενώ σημειώνονται οι πρώτοι τραυματισμοί.

Γύρω στις 23.30 το βράδυ, ομάδα καθηγητών και γονέων επιχειρεί να μπει στο κτήριο. Με το άνοιγμα της πόρτας τα μέλη της ΟΝΝΕΔ επιτίθενται στον κόσμο με σιδερολοστούς, καδρόνια και τσιμεντόλιθους. Ο καθηγητής μαθηματικών και μέλος του Εργατικού Αντι-ιμπεριαλιστικού Μετώπου (ΕΑΜ), Νίκος Τεμπονέρας, πέφτει θανάσιμα τραυματισμένος, με ανοιγμένο το κρανίο από το σιδερολοστό του Ι.Καλαμπόκα.

Μεταφέρεται στο νοσοκομείο κλινικά νεκρός και το πρωί της 09.01.1991 παύουν όλες οι ζωτικές λειτουργίες του. Στο νοσοκομείο μεταφέρονται επίσης άλλα τέσσερα άτομα σε σοβαρή κατάσταση και δεκάδες με ελαφρότερα τραύματα. Η ομάδα του Καλαμπόκα εξαφανίζεται ανενόχλητη αφού η αστυνομία κάνει την εμφάνισή της, όταν τα επεισόδια έχουν πλέον τελειώσει. Οι αυτόπτες μάρτυρες καταγγέλλουν ως φυσικούς αυτουργούς τον πρόεδρο της ΟΝΝΕΔ Αχαΐας και μέλος του Δημοτικού Συμβουλίου Ι. Καλαμπόκα, το στέλεχος της ΟΝΝΕΔ Α. Μαραγκό και τον συντροφό τους Σ. Σπίνο.

Τις επόμενες μέρες, η νεανική εξέγερση κλιμακώνεται και δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτών συγκρούονται με τα ΜΑΤ στην Πάτρα, την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, ενώ ο υπουργός Παιδείας Β. Κοντογιαννόπουλος παραιτείται. Στις 10.01.1991 κατά τη

μεγαλειώδη διαδήλωση 50.000 ατόμων στο κέντρο της Αθήνας, τα ΜΑΤ επιτίθενται στον κύριο όγκο των διαδηλωτών. Οι συγκρούσεις διαρκούν όλη τη μέρα και, όταν οι δυνάμεις καταστολής επιχειρούν να απωθήσουν τον κόσμο προς το Πολυτεχνείο, οι διαδηλωτές αντιστέκονται και οι συγκρούσεις κορυφώνονται.

Βομβίδες ασφυξιογόνων αερίων των ΜΑΤ προκαλούν πυρκαγιά στο κτίριο που στεγαζόταν το κατάστημα ενδυμάτων «Κ. Μαρούσης», στην συμβολή Θεμιστοκλέους και Πανεπιστημίου. Οι πυροσβεστικές δυνάμεις που σπεύδουν στο σημείο για να σβήσουν τη φωτιά δέχονται επίθεση με χημικά αέρια από τα ΜΑΤ και αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις προσπάθειες. Όταν η πυρκαγιά σβήσει μετά τα μεσάνυχτα, ανασύρονται οι σωροί τεσσάρων πολιτών, μέσα από το κτήριο του καταστήματος.
Η ένταση συνεχίζεται για τα επόμενα εικοσιτετράωρα, με νέες πορείες, καταλήψεις και συγκρούσεις με τα ΜΑΤ, ενόσω ο Γ. Σουφλιάς, αντικαταστάτης του παραιτηθέντος Β. Κοντογιαννόπουλου στο υπουργείο Παιδείας, αποσύρει τα επίμαχα νομοθετήματα και ανακοινώνει την έναρξη διαλόγου για την Παιδεία «από μηδενική βάση», μέχρις ότου ο Πόλεμος του Κόλπου μετατοπίσει το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης.

Οι μαθητές ξαναγύρισαν στα μαθήματά τους στις 13 Ιανουαρίου.

Στο δικαστικό μέρος της υπόθεσης Τεμπονέρα, ο Αλέκος Μαραγκός απαλλάχθηκε με βούλευμα για τη δολοφονία του καθηγητή και στο εδώλιο κάθισε ως βασικός αυτουργός ο Ιωάννης Καλαμπόκας. Η δίκη του διάρκεσε σχεδόν ένα χρόνο (22 Ιουνίου 1992 – 9 Μαρτίου 1993) και έγινε στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Βόλου. Πρωτοδίκως καταδικάσθηκε σε ισόβια για ανθρωποκτονία εκ προθέσεως, χωρίς να του αναγνωρισθεί κανένα ελαφρυντικό.

Λίγους μήνες αργότερα έγινε η δίκη του σε δεύτερο βαθμό (7 Δεκεμβρίου 1993 – 19 Απριλίου 1994) ενώπιον του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Λάρισας. Οι δικαστές του αναγνώρισαν ελαφρυντικά και τον καταδίκασαν σε κάθειρξη 17 ετών και τριών μηνών. Το 1996 άσκησε αναίρεση, προκειμένου να του αναγνωρισθεί το ελαφρυντικό του «βρασμού ψυχικής ορμής», αλλά το Μικτό Ορκωτό

Εφετείο Λάρισας (1 Οκτωβρίου 1996 – 17 Οκτωβρίου 1996) διατήρησε την ποινή 17 ετών και τριών μηνών, η οποία αργότερα μειώθηκε κατόπιν νέας επιμέτρησης στα 16 χρόνια και 9 μήνες. Στις 2 Φεβρουαρίου 1998 αφέθηκε ελεύθερος, αφού εξέτισε τα 3/5 της ποινής του. Μέχρι σήμερα ισχυρίζεται ότι είναι αθώος και δράστης της δολοφονίας Τεμπονέρα ο “συναγωνιστής” του στην ΟΝΝΕΔ, Αλέκος Μαραγκός.

Αυτά έγιναν τότε και πρωτεργάτες ήταν άτομα προπάντων φανατισμένα ένας κομματικός στρατός της ΝΔ ώστε να μην υπάρξει αντίλογος στον εκπαιδευτικό μεσαίωνα που ήθελε να κατοχυρώσει! Ο Μαραγκός και Καλαμπόκας ήταν απλώς τα εκτελεστικά όργανα.
ΠΟΙΟΙ ΗΤΑΝ ΟΙ ΟΙ ΗΘΙΚΟΙ ΑΥΤΟΥΡΓΟΙ;

Πηγή: ***ksm.gr***